

Arrest

nr. 318 335 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2024 tot terughouding (bijlage 11) en tot intrekking van een visum

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. DE PAUW, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2024 wordt de verzoekende partij tegengehouden aan de grenscontrole op de luchthaven Brussel Nationaal.

1.2. Op 4 december 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende tot terughouding. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 4/12/2024 om 12:30 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT,
 Werd door ondergetekende D. (...) A. (...) Inspecteur
 de heer / mevrouw :
 naam K. (...) O. (...) voornaam A. (...)
 geboren op (...) 1965 te (...) geslacht (m/v) Mannelijk
 die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)
 houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)
 afgegeven te MINAFFET op : 16.11.2023
 houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in vertegenwoordiging
 van Nederland te Kinshasa
 geldig van 18.05.2024 tot 18.05.2025 voor een duur van 90 dagen
 afkomstig uit Addis Abeba met ET732 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer
 van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt
 geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het
 grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
 [...]”
 (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de
 lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6,
 paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscode)
 Reden van de beslissing: Afgaande op de reisbewegingen in het Schengengrondgebied (IN: 18.05.2024 /
 19.08.2024 – UIT: 10.06.2024 – 14.11.2024) en rekening houdende met de huidig lopende periode van 90
 dagen op 180 dagen beginnende dd. 08.06.2024 blijkt dat betrokkene de huidige periode 90 dagen op 180
 dagen verbonden aan zijn visum heeft overschreden.
 [...]”

1.3. Op 4 december 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een
 beslissing houdende de intrekking van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing
 houdende de intrekking van het visum

2.1. Artikel 39/82, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het
 verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1
 Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan
 kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.
 [...]”
 In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de
 partijen of sommige van hen zijn gehoord.
 De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een
 vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.
 De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen
 uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de
 uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.
 Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de
 tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals
 bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone
 vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij
 binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze
 maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]”.

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad vastgesteld dat deze
 bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of
 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of
 terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de
 wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*. 2005-2006, nr. 2479/001, p. 18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeewoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (*Ibid.* p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing houdende de intrekking van een visum geen verwijderings- of terughoudingsmaatregel is.

2.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het gaat om een accessoire beslissing, dat in geval van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugleiding, het nuttig effect verloren gaat doordat, bij het niet schorsen van de intrekking van het visum, de verzoekende partij niet toegelaten kan worden tot het grondgebied.

Specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, bepaalt artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel vervat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot teruggrijping, die er de rechtsgrond van vormt. De bestreden beslissing is, zoals de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting ook aanvoert, een *accessorium* van de beslissing tot teruggrijping, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot teruggrijping wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben. De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate de beslissing tot teruggrijping kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de bestreden beslissing, houdende intrekking van het visum.

2.3. De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

2.4. Enkel de beslissing tot teruggrijping van 4 december 2024, hierna ‘de bestreden beslissing’, wordt met onderhavige vordering op ontvankelijke wijze bestreden.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 32, §1, a), iv en 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 5 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de bespreking van haar enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Lorsqu’une autorité administrative adopte une décision d’annulation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du Code des visas, elle bénéficie d’un large pouvoir d’appréciation.

Elle doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision toutes les raisons faits et de droit pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies.

Il convient de souligner que la méconnaissance de bonne foi d’une règle du code des visas, prévue par l’article 32, alinéa 1er, a, iv, ne justifie pas automatiquement l’abrogation du visa, et ne suffit pas, en soi, à considérer que le requérant a violé intentionnellement le code européen des visas.

Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre à l’intéressé de vérifier que la décision a été précédée d’un examen des circonstances du cas.

Dans la décision attaquée dans le présent recours, la partie adverse fait référence à l’article 3, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision, mais bien tenir compte du contexte factuel de cette situation.

Cet article 3 dit :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l’entrée peut être refusée à l’étranger qui se trouve dans l’un des cas suivants :

1° s’il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l’article 2 ;

2° s’il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2 ;

3° s’il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l’objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s’il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n’est pas en mesure d’acquérir légalement ces moyens ; [...] »

Dans la décision d’annulation de visa, la partie adverse fait allusion aux articles 32 et 34 du Code européen des visas, qui disposent :

Article 32 :

« Sans préjudice de l’article 25, paragraphe 1, le visa est refusé :

a) si le demandeur :

iv) a déjà séjourné sur le territoire des États membres pendant trois mois au cours de la période de six mois en cours, sur la base d’un visa uniforme ou d’un visa à validité territoriale limitée. »

Article 34 :

« Si un visa est annulé ou abrogé, un cachet portant la mention « ANNULÉ » ou « ABROGÉ » y est apposé et l’élément optiquement variable de la vignette-visa, l’élément de sécurité « effet d’image latente » ainsi que le terme « visa » sont alors invalidés en étant biffés.

6. La décision d’annulation ou d’abrogation et ses motivations sont communiquées au demandeur au moyen du formulaire type figurant à l’annexe VI. »

Les motivations invoquées par la partie adverse, en se référant à l’article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant et l’annulation de son visa, sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence en fait et en droit.

Le requérant estime qu’il mérite le bénéfice du doute et que, étant donné qu’il a agi de bonne foi et qu’il n’a pas violé intentionnellement le Code des visas, une mesure de grâce devrait lui être accordée.

Il est à noter que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu’il s’agit d’une motivation type, s’appliquant à tous ceux qui, comme lui, ont obtenu un visa d’entrée au territoire Schengen, à qui on reproche quelque chose.

Il conviendrait de lui accorder le bénéfice du doute et d’envisager une mesure de clémence, car les circonstances dans lesquelles le Code européen des visas aurait été violé ne sont en aucun cas intentionnelles de la part du requérant.

L’approche selon laquelle l’intéressé n’aurait pas respecté la durée de 90 jours sur 180 liée à son visa, sans tenir compte de son ignorance des règles de comptage de ses 90 jours, ne constitue pas un motif pertinent susceptible de justifier une telle décision, qui entraînerait un préjudice grave et difficilement réparable.

Il convient de rappeler l’article 2 de la même loi, qui stipule dans son alinéa 2 :

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l’étranger porteur :

2° soit d’un passeport valable ou d’un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d’un visa ou d’une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d’un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique. »

Le requérant a scrupuleusement rempli le formulaire requis, de manière complète et détaillée, et a fourni tous les documents nécessaires à l'appui de sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code des visas:

- Formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa Schengen.
- Un passeport en cours de validité.
- Les documents indiquant l'objet du voyage.
- Les documents relatifs à l'hébergement.
- Les documents prouvant la disponibilité de moyens de subsistance suffisants.

Il a également fourni des éléments attestant de son intention de quitter l'espace Schengen dans délai et retourner au Congo où il y a son centre d'intérêts social et professionnel.

Cependant, concernant le comptage des 90 jours sur 180, bien qu'il ait estimé être dans les délais lorsqu'il a quitté la Belgique le 19 août 2024, il n'a pris conscience de son erreur de comptage qu'à l'occasion de son interpellation à la frontière le 4 décembre 2024.

Quant aux documents de voyage, le requérant est arrivé en Belgique muni d'un passeport valide, assorti d'un visa en cours de validité. Aucune autre irrégularité ni falsification n'est à reprocher à ce document.

Conformément à l'article 24, al. 1 du Code des visas, le consulat ou l'ambassade d'un État membre procède à un examen rigoureux des critères de l'article 21, al. 4 du Code des visas avant de délivrer un visa.

En l'espèce, le poste diplomatique belge à Kinshasa a délivré un visa valable pour un motif de service. Dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est délivré que sur la base d'une procédure stricte, tenant compte des conditions énoncées à l'article 21, al. 1 précité.

Ainsi, il est important de noter qu'au moment de son précédent séjour, le requérant possédait un visa valide pour une durée de 90 jours. Toutefois, il avait perdu toutes ses pièces d'identité dont son passeport, ce qui a occasionné le dépassement de délai, sans oublier qu'il ignorait le comptage des jours durant son séjour. Il tient à souligner que la violation du Code européen des visas n'était en aucun cas intentionnelle de sa part.

Le requérant a expliqué aux agents de contrôle à la frontière que son séjour dans l'espace Schengen était dû à une simple erreur, et il a demandé, en toute sincérité, la possibilité de passer un séjour de 20 jours avec sa compagne et sa fille avant de retourner dans son pays d'origine. Malheureusement, cette demande n'a pas été accueillie favorablement par la partie adverse.

Dans l'acte de refoulement, il est indiqué :

« A déjà séjourné sur le territoire des États membres de l'Union européenne pendant 90 jours au cours d'une période de 180 jours (art. 3, premier alinéa, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, et art. 6, alinéa 1, formule introductive, et alinéa 1 bis, du Code frontières Schengen). » Motifs de la décision : « À la lumière des déplacements effectués sur le territoire Schengen (IN : 18.05.2024 / 19.08.2024 - OUT : 10.06.2024 - 14.11.2024) et compte tenu de la période de 90 jours sur 180 jours en cours à partir du 08.06.2024, il apparaît que l'intéressé a dépassé la période de 90 jours sur 180 jours attachée à son visa. »

Absence d'intentionnalité de la violation :

Le motif de la décision litigieuse ne tient pas compte de l'absence manifeste d'intention dans le chef du requérant concernant la violation de la règle qui lui est reprochée.

Il convient de rappeler que l'intéressé n'a pas agi intentionnellement pour violer la règle des 90 jours sur 180 jours. Cette absence d'intentionnalité est évidente au regard des éléments de bonne foi fournis par le requérant, comme son intention initiale de respecter la réglementation et son ignorance des règles de comptage des jours.

Une éventuelle erreur de calcul ou une mauvaise interprétation des règles Schengen est non seulement plausible, mais courante, surtout chez les ressortissants de pays tiers non familiers avec le droit européen.

Plusieurs arrêts du Conseil du Contentieux des Étrangers (CCE) confirment qu'une appréciation souple et individualisée doit être envisagée en cas d'erreur involontaire et de bonne foi dans la violation des règles relatives au séjour.

La situation particulière de l'intéressé, notamment le caractère non intentionnel du dépassement de séjour, devrait être prise en compte par l'administration, qui dispose d'une marge d'appréciation pour évaluer la situation individuelle du requérant.

Le Conseil de céans a reconnu qu'une erreur non intentionnelle du requérant sur la durée du séjour pouvait justifier une demande de clémence (CCE, arrêt n° 209 215 du 25 janvier 2019).

En l'espèce, le requérant invoque des circonstances humanitaires et exceptionnelles, telles que la nature non intentionnelle du dépassement de séjour, son comportement respectueux des règles par le passé, et les conséquences disproportionnées qu'aurait un refus de séjour sur sa situation familiale, professionnelle, etc.

Par ailleurs, dans son arrêt n° 189 532 du 20 juillet 2017, votre conseil a confirmé qu'une situation particulière, justifiée par des circonstances humaines ou personnelles, peut justifier une dérogation ou une mesure de clémence.

Les décisions de la partie adverse doivent être suffisamment détaillées pour tenir compte de cette absence d'intention et permettre au requérant de comprendre les motifs de la décision et d'exercer ses droits de recours, tout en restant fidèle au contexte dans lequel les faits se sont produits.

Si la décision manque d'éléments circonstanciés sur la demande de clémence déjà formulée à la frontière, elle est incomplète, irrégulière et non adéquatement motivée.

Force est de constater que la décision ignore cette circonstance et s'attarde de manière rigide sur le calcul des jours et la violation du Code Schengen. Une telle décision doit être jugée insuffisamment motivée au sens de la loi du 29 juillet 1991.

Il est unanimement admis qu'une motivation insuffisante ou imprécise entraîne sans doute l'annulation de la décision administrative (CCE, arrêt n° 125 310 du 10 mai 2013).

Il sied de préciser que le requérant souligne que cette situation est le résultat d'une série d'événements imprévisibles dont la perte des documents d'identité et l'erreur involontaire de calcul commise sans avoir aucune intention de contourner les règles sur la durée de visa court séjour.

Une mesure de clémence, conformément à la jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Étrangers qui reconnaît la possibilité d'un examen individualisé des situations en cas de bonne foi.

Le requérant a toujours été respectueux des règles du Code européen de visa. Les conséquences d'un refus de séjour seraient disproportionnées dans mon cas particulier, en tant que personne travaillant au Congo et ayant sa compagne et sa fille sur le territoire du royaume.

Il est totalement absurde et injuste de prétendre pour fonder une telle décision qui comporte une absence de prise en compte de la survenance réelle et exacte des faits.

Au vu de ce qui précède, le principe de raisonabilité et de proportionnalité n'a pas été respecté par la partie adverse.

Le requérant a demandé un visa pour un motif de service, il a présenté les documents y relatifs, on ne peut donc pas lui reprocher le fait de ne pas maîtriser totalement le comptage des jours à faire sur l'espace Schengen.

Au regard de ce qui précède, la partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications du requérant et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé son devoir de minutie.

Que surabondamment, il convient de rappeler que la difficulté de communication entre le requérant et les agents qui l'ont interrogée à l'aéroport est aussi la cause de cette incompréhension qui a conduit à l'adoption par la partie adverse de cette série de décisions.

Qu'en agissant de la sorte, la partie adverse tend à faire une interprétation rigoureuse de l'article 32 §1 a) iv) du Code visa dans le cas en l'espèce.

Le reproche qui est fait au requérant, sans être anodin, ne paraît qu'une imprudence mineure dans son chef et qui mérite une mesure de clémence et/ou une interprétation souple de la loi.

Qu'ainsi, comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, le requérant a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire, malgré l'erreur sur le comptage survenue lors de son précédent séjour.

Que la partie adverse aurait dû se référer à l'explication du requérant lors de son audition afin de comprendre ce qui s'est réellement passé, en lieu et place d'adopter automatiquement les décisions querellées.

Qu'il y a une présomption de régularité dans le chef du requérant, d'autant plus que le visa lui a été accordé en bonne et due forme.

Qu'il est de bon sens que l'administration prenne des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause, tant sur le plan factuel que juridique. Que l'administration doit avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les explications fournies par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que celles-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, la partie adverse a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation, le principe du raisonnable et celui de proportionnalité.

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'en tout état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante, et partant illégale, car ne respectant pas les prescriptions des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

La violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

Sur cette branche du moyen tiré de la violation de l'article 8 de la CEDH, il convient de souligner que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il y a lieu d'examiner d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille.

Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

En outre, s'agissant du lien familial entre un parent et son enfant mineur, le Conseil rappelle qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que ce lien est présumé (Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60 ; Cour EDH 2 novembre 2010, Şerife Yiğit/Turquie (GC), § 94).

Ce n'est qu'en raison de circonstances tout à fait exceptionnelles que l'on pourrait considérer que cette vie familiale a cessé d'exister (Cour EDH 19 février 1996, Gül/Suisse, § 32 ; Cour EDH 21 décembre 2001, Sen/Pays-Bas, § 28). La séparation ou le divorce des parents ne constituent pas de telles circonstances, ni même le caractère très épisodique des relations entre l'enfant et son auteur qui n'en a pas la garde (Cour EDH 11 juillet 2000, Ciliz/PaysBas, § 59).

Concernant, par ailleurs, la vie privée, l'article 8 de la CEDH couvre le droit au développement personnel et le droit de nouer et de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur en général. Il comprend des aspects de l'identité sociale d'une personne (CEDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29 ; CEDH 29 avril 2002, Pretty/Royaume-Uni, § 61). En ce sens, le réseau des intérêts personnels, sociaux et économiques de chaque personne fait partie de sa vie privée (CEDH 9 octobre 2003, Slivenko/Lettonie (GC), § 95-96).

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Cependant, lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et/ou familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

Que selon l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. (...) ».

Que ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'État l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations effectives.

Que le requérant fait également valoir l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme, car bien qu'il travaille au Congo, le requérant vit une relation amoureuse avec sa compagne, à savoir Madame M.D.E. (...) (NN : (...)), ainsi que sa fille, G.A.K. (...) (NN : (...)), qui vivent tous deux en Belgique et y sont autorisées au séjour qualité de résidentes permanentes.

Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue les décisions litigieuses dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement.

Que lors de son contrôle à l'aéroport de Bruxelles National, le requérant a dit vivre au Congo, mais tout en constituant une cellule familiale avec les personnes précitées.

Qu'il ne ressort nullement du dossier administratif, ni de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de prendre en considération ces éléments, dont elle avait pourtant parfaitement connaissance.

Que la partie adverse ne dit pas un seul mot sur la vie familiale que le requérant mène avec sa compagne et sa fille chaque fois qu'il vient en Belgique.

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, ces actes violent l'article 8 de la CEDH.

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'agit pas dans le sens de lui permettre de fêter la fin de l'année avec sa compagne et sa fille.

Que la partie adverse n'a pas fait preuve de diligence raisonnable et n'a pas procédé à une mise en balance raisonnable des intérêts en présence (Cour EDH 28 juin 2011, Nuñez c. Norvège, § 84 ; Cour EDH 10 juillet 2014, Mugenzi c. France, § 62).

Qu'aucun motif de l'acte attaqué indique que la situation de la vie privée familiale du requérant a été prise en compte (CCE 247 608 van 18 januari 2021).

Que cette branche du moyen est sérieux. »

3.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 34 van de Visumcode, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze de *in casu* bestreden beslissing tot terugdrijving voormelde bepaling zou schenden. Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Artikel 34 van de Visumcode heeft betrekking op een intrekking of nietigverklaring van een visum. De schending van deze bepaling kan dan ook, gelet op het feit dat de onderhavige vordering onontvankelijk is in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum, niet dienstig worden aangevoerd. Hetzelfde geldt voor het betoog betreffende de overige geschonden geachte bepalingen en beginselen voor zover het betrekking heeft op de beslissing van 4 december 2024 tot intrekking van het visum.

Ook de verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode en meer specifiek naar artikel 32, eerste lid, a) (iv) van de Visumcode is niet dienstig. Dit artikel betreft immers de weigering van een visumaanvraag, terwijl de bestreden beslissing niet het (negatieve) antwoord betreft van een dergelijke aanvraag. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat het te goeder trouw negeren van een voorschrift van de Visumcode, zoals bedoeld in artikel 32, eerste lid, a) (iv), niet automatisch de intrekking van het visum rechtvaardigt en op zichzelf niet volstaat om aan te nemen dat de aanvrager de Visumcode opzettelijk heeft geschonden.

In zoverre zij wenst te betogen dat het te goeder trouw negeren van een voorschrift van de Visumcode niet automatisch de intrekking van het visum rechtvaardigt en op zichzelf niet volstaat om aan te nemen dat de aanvrager de Visumcode opzettelijk heeft geschonden, herhaalt de Raad dat de onderhavige vordering onontvankelijk is in zoverre deze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

In zoverre de verzoekende partij wenst te betogen dat het te goeder trouw negeren van een voorschrift van de Visumcode, zoals bedoeld in artikel 6 van de Visumcode, niet automatisch de bestreden beslissing tot terugdrijving rechtvaardigt en op zichzelf niet volstaat om aan te nemen dat de aanvrager de Visumcode opzettelijk heeft geschonden, kan verwezen worden naar wat hieromtrent *infra* wordt uiteengezet.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De thans bestreden beslissing is op het eerste zicht op duidelijke wijze gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. De beslissing tot terugdrijving is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 6, eerste lid van de Schengengrenscore en stelt dat de verzoekende partij reeds gedurende 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft verbleven, waarbij concreet wordt toegelicht dat zij van 18 mei 2024 tot 10 juni 2024 er verbleef en vervolgens van 19 augustus 2024 tot 14 november 2024, dat rekening houden met de huidige lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende op 8 juni 2024 blijkt dat de verzoekende partij de huidige periode van 90 dagen op 180 dagen verbonden aan haar visum overschreden heeft. Deze gegevens, die door de verzoekende partij overigens niet worden betwist, hebben betrekking op de verzoekende partij zodat zij op het eerste zicht niet dienstig kan aanvoeren dat de bestreden beslissing niet gepersonaliseerd, stereotiep of een type-motivering is. Bovendien merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De motivering komt pertinent en draagkrachtig voor in het licht van de voormelde wettelijke bepaling en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen waarom zij reeds gedurende 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft verbleven waardoor krachtens artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 6, eerste lid van de Schengengrenscore de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd. Op het eerste zicht is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet gevolgd worden in haar betoog dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en in feite en in rechte gebrekkig is.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.4. Waar de verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de rechtsnormen zoals deze in het voorliggende geval toepassing vinden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheids-beginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. De thans bestreden beslissing is getroffen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 6, eerste lid van de Schengengrenscore.

Artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Er wordt zodoende verwezen naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

De Raad herinnert aan artikel 6 van de huidige Schengengrenscore, zoals deze is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarbij de door de verzoekende partij aangehaalde verordening nr. 562/2006 werd ingetrokken. Deze bepaling, die overeenstemt met artikel 5 van de eerdere verordening nr. 562/2006, handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]”. (eigen onderlijning)

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen; [...]”. (eigen onderlijning)

Artikel 14.1 van de Schengengrenscore bepaalt wat volgt:

“Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.”

Conform artikel 288 van het Verdrag inzake de Werking van de Europese Unie is de Schengengrenscore in al haar onderdelen bindend en rechtstreeks toepasselijk in alle landen van de Europese Unie.

De Schengengrenscore is *in casu* inderdaad van toepassing aangezien de verzoekende partij zich, via de luchthaven Brussel-Nationaal, heeft aangeboden aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie, alwaar haar de toegang werd geweigerd en de terugdrijving werd bevolen.

3.2.6. De verzoekende partij betoogt dat zij nauwgezet, volledig en gedetailleerd het vereiste formulier heeft ingevuld alsook alle noodzakelijke documenten heeft neergelegd ter ondersteuning van haar aanvraag, zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de met grenscontrole belaste diensten niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Voormeld artikel 14 brengt niet mee dat, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, de Belgische autoriteiten bij binnenkomst van deze persoon geen verificaties meer zouden mogen doorvoeren.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt dat bij binnenkomst de onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen worden waarbij overgegaan wordt tot verificatie van de in artikel 6, eerste lid vermelde voorwaarden voor toegang en dat in dat verband nauwgezet onderzocht wordt *“aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden”*.

Het bezit van een geldig paspoort met een visum type C vrijwaart de verzoekende partij aldus nog niet van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole. De loutere omstandigheid dat aan de verzoekende partij na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Er kan aldus niet worden uitgesloten dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij reeds 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft verbleven. Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. De verzoekende partij kan dan ook op het eerste zicht geen gewag maken van een vermoeden van rechtmatigheid, te meer daar het visum haar rechtsgeldig werd verstrekt.

Gelet op het voorgaande is het betoog van de verzoekende partij dat uit de artikelen 21 en 24 van de Visumcode volgt dat het consulaat of de ambassade overgaat tot een rigoureuus onderzoek van de voorwaarden alvorens een visum af te leveren, dat *in casu* de Belgische diplomatieke post in Kinshasa een geldig visum heeft afgeleverd voor dienstdoeleinden, dat in de praktijk van deze diplomatieke vertegenwoordiging een visum slechts afgeleverd wordt na een strenge procedure, waarbij rekening wordt gehouden met de voorwaarden van artikel 21, eerste lid van de Visumcode, dan ook op het eerste zicht niet dienstig.

3.2.7. Op het ogenblik van de effectieve binnenkomst op het grondgebied kan worden nagegaan of de verzoekende partij reeds 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft verbleven. De verwerende partij stelde vast dat dit het geval was. Zij maakte de berekening dat de huidige periode van 90 dagen op 180 dagen is beginnen lopen op 8 juni 2024 waardoor aldus de 90 dagen op 180 dagen overschreden zijn daar de verzoekende partij is binnengekomen op 18 mei 2024 en er vertrok op 10 juni 2024 (3 dagen) en zij er opnieuw is binnengekomen op 19 augustus 2024 en er vertrok op 14 november 2024 (88 dagen).

De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier en de berekening is voorts op het eerste zicht conform de wettelijke bepalingen. Bovendien lijkt de verzoekende partij op het eerste zicht de berekening op zich niet te betwisten.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij documenten had voorgelegd waaruit haar intentie blijkt tot het verlaten van het Schengengebied en het naar Congo terugkeren waar zij het centrum van haar sociale en professionele belangen heeft alsook het betoog dat zij aangekomen is in België met een geldig paspoort, vergezeld van een visum dat nog geldig is, waarbij geen enkele onregelmatigheid of valsheid werd vastgesteld, is gelet op wat voorafgaat en wat uiteengezet wordt in punt 3.2.6., op het eerste zicht dan ook niet dienstig.

Ook het herhaaldelijk betoog van de verzoekende partij dat zij ter goeder trouw is en niet intentioneel de toepasselijke wettelijke bepalingen heeft genegeerd, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Nergens uit blijkt – minstens verduidelijkt de verzoekende partij *prima facie* niet uit welke bepaling dit zou moeten blijken – dat voor een vreemdeling met een visum kort verblijf, een binnenkomst en een verblijf van langer dan “90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen” zou kunnen worden toegestaan indien de vreemdeling ter goeder trouw was en niet intentioneel de toepasselijke regelgeving heeft genegeerd en/of zij de berekeningswijze niet kende of een rekenfout heeft gemaakt. Noch uit artikel 14.1 van de Schengengrenscore, noch uit artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat er sprake dient te zijn van opzettelijkheid of kwader trouw in hoofde van de vreemdeling om deze bepalingen toe te passen. Nog daargelaten de vaststelling dat uit de verklaringen van de verzoekende partij bij de grenspolitie niet blijkt dat zij op enig moment gewag heeft gemaakt van onwetendheid of onopzettelijkheid betreffende de toegestane verblijfsduur verbonden aan haar visum of over is gegaan tot een “clementieverzoek”, kan op het eerste zicht dan ook niet ingezien worden, en toont de verzoekende partij ook niet aan, waarom in de motivering van de bestreden beslissing rekening diende gehouden te worden met een (beweerdelijk) kennelijk gebrek aan opzet en/of met een “clementieverzoek”.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij ter goeder trouw was, niet opzettelijk de toepasselijke rechtsregels heeft genegeerd, zij de berekenwijze niet kende en/of een berekenfout heeft gemaakt, doet aldus geen afbreuk, het weze herhaald, aan de vaststelling dat huidige periode van 90 dagen op 180 dagen

is beginnen lopen op 8 juni 2024 waardoor aldus de 90 dagen op 180 dagen overschreden zijn en sluit niet uit dat toepassing wordt gemaakt van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de benadering waarbij zij de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen verbonden aan haar visum niet zou gerespecteerd hebben, zonder rekening te houden met haar onwetendheid betreffende de berekenregels van de 90 dagen, geen pertinent motief vormt die de bestreden beslissing kan schragen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat hoewel zij had ingeschat dat zij binnen de termijn was wanneer zij België heeft verlaten op 19 augustus 2024, zij zich pas bewust werd van haar rekenfout toen zij staande werd gehouden aan de grens op 4 december 2024, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij België niet heeft verlaten op 19 augustus 2024 doch wel op dat ogenblik België is binnengekomen. Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij door enkel te betogen dat zij een rekenfout maakte doch zich hiervan pas bij haar binnenkomst op 4 december 2024 bewust was, voorts op het eerste zicht geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog op het eerste zicht niet aannemelijk dat haar clementie moest worden verleend.

3.2.8. Waar de verzoekende partij er op wijst dat zij ten tijde van haar vorig verblijf beschikte over een visum dat 90 dagen geldig was, dat zij echter al haar identiteitsdocumenten, waaronder haar paspoort, had verloren waardoor de termijn overschreden werd, nog afgezien van het feit dat zij niet op de hoogte was van het aantal dagen tijdens haar verblijf, verduidelijkt zij niet op welke wijze het feit dat zij ten tijde van haar vorig verblijf langer dan 90 dagen in België verbleef omwille van het feit dat zij haar paspoort verloren had, afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de huidige periode van 90 dagen op 180 dagen is beginnen lopen op 8 juni 2024 waardoor aldus de 90 dagen op 180 dagen overschreden zijn daar de verzoekende partij is binnengekomen op het grondgebied op 18 mei 2024 en er vertrok op 10 juni 2024 (3 dagen) en zij er opnieuw is binnengekomen op 19 augustus 2024 en er vertrok op 14 november 2024 (88 dagen). In dit kader wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij bij huidige binnenkomst op 4 december 2024 wel degelijk over haar paspoort beschikte en aldus in de mogelijkheid was na te gaan, onder meer aan de hand van haar in- en uitreisstempels, hoelang zij reeds op het grondgebied van de lidstaten had verbleven in de afgelopen periode van 180 dagen. Zelfs indien zij door het verlies van haar paspoort niet op de hoogte was van bepaalde gegevens – zoals de uitreisdatum van 14 november 2024 – maakt zij niet aannemelijk dat zij op 4 december 2024 niet meer zou hebben geweten dat zij 14 november 2024 België is uitgereisd of dit niet zou hebben kunnen nagaan in haar persoonlijke documenten, zoals een agenda of een boeking van vliegtuigtickets. Wat er ook van zij, onwetendheid over het reeds verstreken zijn van de 90 dagen doet geen afbreuk, het weze herhaald, aan de vaststelling dat de huidige periode van 90 dagen op 180 dagen is beginnen lopen op 8 juni 2024 waardoor aldus de 90 dagen op 180 dagen overschreden zijn en sluit niet uit dat toepassing wordt gemaakt van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor haar stelling dat zij met dit betoog wil benadrukken dat de schending van de Visumcode geenszins opzettelijk was en dat zij aan de grens heeft uitgelegd dat haar verblijf in het Schengengebied te wijten was aan een eenvoudige vergissing.

3.2.9. Door voorts louter te wijzen op haar verzoek aan de grensbewaking om een verblijf van 20 dagen toe te staan om bij haar partner en dochter te blijven alvorens naar haar herkomstland terug te keren – een verzoek dat overigens op het eerste zicht niet eenduidig op die wijze blijkt uit het administratief dossier – toont de verzoekende partij ook niet aan dat de verwerende partij op foutieve, kennelijk onredelijke of met miskenning van de toepasselijke wettelijke bepalingen tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de Raad in zijn arresten bevestigt dat een flexibele en geïndividualiseerde beoordeling moet worden overwogen in het geval van een onbedoelde en bonafide fout bij het overtreden van de verblijfsregels, dat de bijzondere situatie van de betrokkene, met name de onopzettelijke aard van de overschrijding, moet in aanmerking worden genomen door het bestuur, die over een beoordelingsmarge beschikt om de individuele situatie van de aanvrager te beoordelen, dat de Raad heeft erkend dat een onopzettelijke vergissing van de verzoekende partij met betrekking tot de duur van het verblijf een clementieverzoek kan rechtvaardigen, onder verwijzing naar arrest nr. 209 215 van 25 januari 2019, wijst de Raad erop dat er geen arrest bestaat met voormeld nummer van voormelde datum, zodat het niet duidelijk is naar welk arrest van de Raad de verzoekende partij wenst te verwijzen. Waar verzoeker vervolgt dat zij zich beroept op humanitaire en uitzonderlijke omstandigheden, zoals het onopzettelijke karakter van de overschrijding, haar naleving van de regels in het verleden en de onevenredige gevolgen die een weigering van verblijf zou hebben voor haar gezinssituatie, beroepssituatie, enz. en er in dit kader op wijst dat de Raad in zijn uitspraak nr. 189 532 van 20 juli 2017 bevestigd heeft dat een bijzondere situatie, gerechtvaardigd door menselijke of persoonlijke omstandigheden, een vrijstelling of een clementiemaatregel kan rechtvaardigen, moet ook hier vastgesteld worden dat geen arrest bestaat met voormeld nummer van

voormelde datum, zodat het niet duidelijk is naar welk arrest van de Raad de verzoekende partij wenst te verwijzen.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Waar de verzoekende partij in wezen opnieuw gewag maakt van een onopzettelijk overtreden van de toepasselijke bepalingen en van een 'clementieverzoek' kan verwezen worden naar wat hieromtrent reeds *supra* uiteengezet werd.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou wensen te wijzen op het feit dat zij erop gewezen heeft dat zij haar partner en dochter kwam bezoeken en zij dus meent dat de bestreden beslissing van weigering tot toegang niet kon genomen worden in het licht van een gezinsleven, minstens gemotiveerd diende te worden over haar vraag om de bestreden beslissing tot teruggrijping niet te nemen omwille van haar gezinsleven, alsook betreffende het betoog dat de gevolgen van een verblijfsweigering in haar geval als persoon die in Congo werkt en haar partner en dochter in België wenst te bezoeken onevenredig zijn, kan verwezen worden naar wat omtrent het gezinsleven verder wordt uiteengezet.

3.2.10. Waar de verzoekende partij nog laat uitschijnen dat zij geen volledige controle had over het aantal dagen dat zij in het Schengengebied heeft doorgebracht, slaagt zij er op het eerste zicht ook niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij heeft, betreffende het reeds 90 dagen te hebben verbleven op 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten, op het eerste zicht geen overmacht aangehaald bij de grenspolitie in België, noch minder blijkt op het eerste zicht, minstens toont zij dit niet aan, dat zij in haar land van herkomst bij de bevoegde diplomatieke diensten een "clementieverzoek" had ingediend omwille van overmacht met betrekking tot de duur van haar vorige verblijf in België. De verzoekende partij maakt dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De Raad wijst er nog op dat, hoewel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 november 2024 melding maakt van het verlies van een paspoort, zij niet aantoonde dat zij de intentie had haar vorig verblijf op het Belgische grondgebied te beëindigen voor 14 november 2024 doch dit niet kon door het ontbreken van een paspoort. Zij toont dan ook *prima facie* niet aan dat het feit dat zij op 4 december 2024, in de vorige periode van 180 dagen reeds meer dan 90 dagen op het Belgische grondgebied heeft verbleven, te wijten is aan overmacht.

3.2.11. Waar de verzoekende partij nog gewag maakt van een moeilijke communicatie tussen haar en de ambtenaren op de luchthaven die haar hebben ondervraagd, beperkt zij zich tot een loutere ongestaafde bewering die overigens geen grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier. Zij toont dan ook op het eerste zicht geenszins aan dat een moeilijke communicatie mede de oorzaak is geweest van het onbegrip dat heeft geleid tot het nemen van de bestreden beslissing door de verwerende partij.

3.2.12. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij had moeten verwijzen naar haar uitleg tijdens het gehoor om te begrijpen wat er gebeurd was, doch verduidelijkt geenszins met welke door haar naar voren gebrachte verklaringen bij de grenspolitie, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij gewag heeft gemaakt van een gebrek aan opzet, een telfout, van een verzoek om clementie of van overmacht. De verzoekende partij toont dan ook op het eerste zicht niet aan dat de verwerende partij geweigerd heeft rekening te houden met de door haar gegeven uitleg, door deze niet op zijn juiste waarde te schatten hoewel deze uitleg haar situatie zou kunnen veranderen.

3.2.13. De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij concreet elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van de wet tot haar beslissing is gekomen.

3.2.14. Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht aangetoond. Een manifeste appreciatiefout blijkt *prima facie* evenmin.

3.2.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

3.2.16. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift gewag van de wettelijke aanwezigheid en woonst van haar partner D.E.M., met wie zij verklaart een liefdevolle relatie te hebben, en haar dochter G.A.K. op het Belgische grondgebied. Zij voegt bij haar verzoekschrift een Belgische verblijfskaart van zowel mevrouw D.E.M. geboren in 1974 en mevrouw A.K.G. geboren in 2003. Uit de bijlages bij het verzoekschrift blijkt voorts dat mevrouw D.E.M. contact opgenomen heeft met de politie teneinde melding te maken van het terugvinden van onder meer het paspoort van haar partner, zijnde de verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekende partij bij de grenspolitie verklaarde dat zij haar vriendin, mevrouw D.E.M. wil bezoeken en vanaf 5 december 2024 ook wil verblijven op haar adres in Tubeke tot 26 december 2024.

Noch ten aanzien van mevrouw D.E.M., noch ten aanzien van mevrouw A.K.G. maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van een familie of een gezin. Zelfs indien er zou blijken dat er sprake is van familiebanden, toont de verzoekende partij ook niet aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven.

Beide personen waarnaar de verzoekende partij verwijst zijn meerderjarig, waardoor de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM betreffende de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen.

Betreffende mevrouw A.K.G. lijkt de verzoekende partij voor te houden dat dit haar dochter betreft. Echter voegt zij geen enkel begin van bewijs van hun verwantschapsband. Bovendien, zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat mevrouw A.K.G. de dochter van de verzoekende partij is, merkt de Raad op dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

De verzoekende partij die enkel – en dit in tegenstelling tot wat zij voorhoudt – voor het eerst in haar verzoekschrift (de verzoekende partij heeft geen melding gemaakt van een dochter bij de grenspolitie)

melding maakt van een dochter, haar Belgische verblijfskaart bij het verzoekschrift voegt en louter beweert dat zij telkens zij naar België komt met haar dochter een gezinsleven onderhoudt, maakt op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar dochter. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende mevrouw D.E.M., wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De verzoekende partij die enkel gewag maakt van een in België verblijvende partner, beweert dat zij een liefdevolle relatie hebben, beweert dat zij telkens zij naar België komt met haar een gezinsleven onderhoudt, documenten voorlegt waaruit blijkt dat deze persoon een melding betreffende het terugvinden van het paspoort van de verzoekende partij heeft gemaakt bij de politie en hierbij de verzoekende partij omschreef als haar partner en die ook bij de grenspolitie melding maakt van mevrouw D.E.M. als haar vriendin die zij wenst te bezoeken, maakt geenszins aannemelijk, nog minder toont zij aan, dat er sprake is van voldoende hechte feitelijke banden en van een relatie die een voldoende standvastigheid heeft. Het louter elkaar kennen, de loutere bewering van zowel de verzoekende partij als mevrouw D.E.M. dat zij elkaars partners zijn en de eenvoudige wens mevrouw D.E.M. te bezoeken en aldaar te verblijven, toont niet aan dat er *in casu* sprake is van hechte en effectief beleefde banden tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner.

Hierbij wenst de Raad er nog op te wijzen dat de verzoekende partij bij de grenspolitie melding maakt van de wens mevrouw D.E.M. te bezoeken en vanaf 5 december 2024 tot 26 december 2024 ook bij haar op haar adres in Tubeke te verblijven, maar deze intentie klaarblijkelijk geenszins wordt ondersteund door de stukken die zij voorlegt en waaruit blijkt dat zij een hotelreservatie heeft in Brussel voor een verblijf van 4 december tot 25 december 2024.

Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar vermeende dochter en tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen betreffende haar gezinsleven ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Bovendien diende en dient, omwille van het niet aangetoond zijn van het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en familieleven, niet te worden overgegaan tot een belangenafweging.

Het betoog dat de bestreden beslissing disproportioneel is voor een persoon wiens partner en dochter zich op het Belgische grondgebied bevinden en dat de verwerende partij niet zo heeft gehandeld dat zij het einde van het jaar met haar partner en dochter kan vieren, is dan ook niet dienstig.

Bovendien stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan de hand van concrete argumenten aan te tonen waarom als gevolg van de bestreden beslissing haar recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt miskend. De verzoekende partij geeft zelf aan in Congo te werken en aldaar het centrum van haar sociale en professionele belangen te hebben, alsook een visum te hebben verkregen voor dienstdoeleinden. In zoverre de verzoekende partij aldus om familiale redenen naar België wenst te komen, komt het haar toe om haar in regel te stellen met de in België geldende migratieregelgeving. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, reeds heeft gedaan.

3.2.17. Door voorts enkel gewag te maken van een privéleven in België, maakt zij op het eerste zicht ook het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk.

Bij gebrek aan een beschermingswaardig privéleven toont de verzoekende partij bijgevolg evenmin de noodzaak van een belangenafweging in het licht van enig concreet en beschermingswaardig privéleven aan.

De verzoekende partij toont geen beschermingswaardig privéleven aan zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.2.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.19. Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

N. VERMANDER